

צמיגים של "קלבר" חיזקו את החשד שחרמון אכן ביצע את הרצח. חרמון הגיע לסוכנות קלבר ביפו (בתצלום). למעלה) וביקש להחליף את הצמיגים.

באותו יום ישב חרד בביתו וכש"הוריעו לו: "יש מחבלים ברמת-אביב" הוא הגיע למקום במהירות, ובחדר המדרגות נתקל בגופת אשה. כשפתח את דלת-הדירה התגלו לו עוד שתי גופות. של עוד אשה וגבר. עלי-פי המיסמכים גילה את זהותם: אביה פפושדו והזוג שושנה ויוסף מזורחי. האקרה שבו בוצע הרצח נמצא בדירה, בין רגליו של יוסף מורחי. במיקרה זה לא היה הרבה מה לחקור. ומה עוד שמתחקור מהיר הוברר המיניע: יוסף רצה את אשתו, שושנה, כשל סיכסוכים בניניהם, ואביה נרצחה בטיעות.

כשהוא שבע הצלחות, מותר לו, לחדר, קצין נמרץ ופעלתן, להיות בעל ימרות להגיע לצמרת. לפחות לדרגה בכירה, כפי שהגיע אליה קצין ערבי אחר, הנא חראד (לא-קרונו שלו, כיום יועץ שר-המיטרה).

בניתיים, על אף עיסוקו הנמרץ והזמן למישפחתו ולתחביביו. אחד מהם הוא שירה: "אני אוהב מאוד לכתוב, וכתבת השירים גם נותנת לי פרוקן למתח העצום וללחצים בעיקר בות עבודתי."

שבעת הטיוול הציע לה חרמון להישאר באירופה ולהתחתן. ואז חזר חרד לחרמון. זה נקט, בשלבים מסויימים של החקירה, בשיטת השתיקה. הוא בחר לשמור על זכות-השתיקה. הוא לא רצה להתייחס למימצאים שחרד הציג לו. חרד לא התעצבן. המשיך בעבודת-הנמלים. לא התעלם משום פרט. חרמון טען שהוא עקר, ולכן אין אפשרות ביולוגית שהוא אבי העובר. הוא גם היפנה את חרד לחקור את הפרופסור שטיפל בו. זה בדיוק מה שחרד עשה. הפרופסור לא אישר את טענת חרמון.

בשעות החקירה הארוכות שוחחו על נושאים שונים ומשונים. כולל התחביבים של חרמון — שיט בכנתר וטיולי קמפינג. ואם כי, לדעת חרד, היה בניניהם כבוד הדדי — הם לחצו ידיים בכל פעם שנפגשו — היתה לחדר הרגשה שזה צבוע ולא אמיתי. תוך כדי שיחה עניינית אמר לו חרמון פעם: "אתה ערבי חכם. ואני יהודי לא טיפשי".

תיק חרמון הוא אולי התיק הקשה שהיה אייפעם בידיו של מישל חרד. אבל גם תיקים שפיתרונם קל בהרבה מסעירים לפעמים את המדינה. אחד מהם היה הרצח המשולש ברמת-אביב, שבו נרצחה אביה פפושדו.

טיפת דם בתא-המיטען שנמצאה במכוניתו של עורך-הדין שימעון חרמון, הובילה כבר בראשית החקירה להחשדתו של עורך-הדין. בתצלום: מקד חרד מצביע על תא-המיטען של מכונית ה"סובארו" של שימעון חרמון, החתומה בחותמת בית-המישפט.

אליו. ואם כי המימצאים הגיעו לארץ כבר אחרי הגשת כתב-האישום נגד חרמון, העובדה היא כי אכן נמצא דמיון בין השערות שנמצאו על המחצלת לבין שערותיו של דובי, כלב הדוברמן של חרמון.

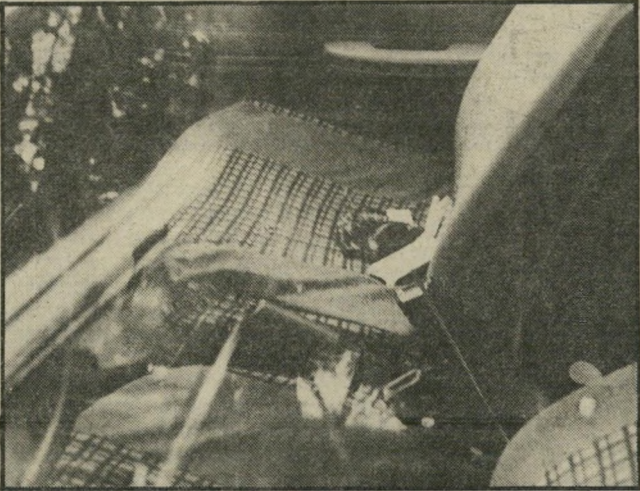
לא כל הבדיקות העלו תוצאות. אבל חרד לא החסיר דבר. למשל, הוא הורה לתשאל ולברוק יסודית את כל נהגי מוניות הקסטל ונהגי אגד הנוסעים בקווים שבין שכונת הדרי יוסף (מקום מגוריה של כרמלה) ומרכז תל-אביב. הוא חשב שאם כרמלה היתה אמורה להיפגש עם חרמון, הרי שהיא נסעה אליו, וייתכן שמישהו מהנחקרים ייזכר בה. הבדיקה לא העלתה דבר. לעומת זאת, תישאל שכניו של חרמון ברחוב ברדיצ'בסקי בתל-אביב הניב תוצאה נכבדה ב"ש: שכן, שגר בסמוך לחרמון סיפר, ש"אחרי הרצח, בשעה שש בבוקר, הבוץ בחרמון הררי

מכיוון שהצמיגים היו מתוצרת קלבר, ביקש חרד מהסוכנות המרכזית של צמיגי קלבר רשימה ארצית של כל הסוכנויות והחנויות המשווקות את צמיגיה. הוא חילק את אנשי הצוות לחוליות, והם ניגשו לברוק כל חנות וסוכנות, כשבידיהם תמונה של חרמון, תמונה של הרכב ופרטיו. היה מרובר ב"350 מקומות. כבדיקה השלושים, הגיע חרד לתוצאות חיוביות: בעל חנות ברחוב יפת ביפו, אנטון חנניה, זיהה את חרמון. הוא סיפר כי יום אחרי תאריך הרצח בא חרמון לחנותו, ביקש להחליף את ארבעת הצמיגים במכר יתו.

בעל חנות הצמיגים הסתפק ב"200 דולר, משום ששניים מצמיגי מכוניתו של חרמון היו שמישים והוא השאיר אותם למוכר. חנניה הובא לתחנת המישטרה, לזהות את הרכב. הוא זיהה את הצמיגים, במיוחד על פי איוון

כמה אפשרויות שביקש לברוק. המישור המישפחתי היה החוק ביניהם. הנרצחת כרמלה היתה הרה. הריגה של כרמלה, בת למישפחה ממוצא עיראקי, מחוץ לנישואין, היה עלול לעלות לה בחייה.

חרד גם שקל אפשרות פיגוע ביט"חוני, שהרי הגופה נמצאה בשטחים הכבושים. אך לבסוף נבחר במישור האינטימי: מהצטלבויות בחקירה, שכי ללו את יומנה האישי של כרמלה, ומחברה שנחקרה הוברר שהיא אכן אמורה היתה להיפגש ביום לפני שנודע על היעלמה. עם חרמון, ולנסוע עימו לנצרת. חרד החליט שכראי לחקור את שימעון חרמון. מכיוון שהוא שהה בחו"ל, החליט לבצע ציתותים לטלפון של אחיו, מאיר. בית-המישפט המחוזי נתן את האישור, ולפחות שתיים מן השיחות שנקלטו חיזקו את חשדו של חרד. כשיחה הראשונה ב"קש מאיר מאחיו, שימעון, שיתקשר ל"טלפון ציבורי, וימסור לו מיספר-טלפון בקור (מיספר טלפון שהיה ידוע לשיניהם, עם תוספת או חיסור של מיספרים).

כיפות במכונית הוזכרו במהלך שיחת הטלפון בין שימעון חרמון ואחיו, מאיר. בשיחה שלה צותתה המישטרה. ביקש חרמון מאחיו שישלח לו את שתי הכיפות לאירופה.

חץ את מכוניתו ביסודיות. הורות לציתות הטלפוני. ידע חרד את מועד שיבתו ארצה של חרמון. הוא בא בטיסה מפרנקפורט שבגרמניה, וכאשר ירד מכבש המטוס יחד עם ידידו, הוא נעצר. חרמון נלקח לחקירה אל חרד, שם הוא מסר, כביכול, אליבי למעשיו בערב הרצח. אך כאליו נתגלו פרצות. נשאר חור לא מוסבר של שעה וחצי.

הידידה סירבה בתחילה לשתף פעולה. רק אחרי לחץ ממישפחתה, נעתרה וסיפרה על התנהגותו המזוהה של חרמון בטיוול באירופה. היא סיפרה שחרמון נטל איתו לטיול את-הפירה, גפרורים, כפפות, דלק וחוט ניילון, ובמהלך הטיול תקע כמה פעמים את את-הפירה בארמה. ואומנם, בחיפוש ברירתו של חרמון נמצאה רשימה עם כל הפריטים האלה. הידידה גילתה גם

הגלגלים והמישקלות המאפיינים את עבודתו. אבל זה עדיין לא היה הכל. בזירת הרצח נמצאה מחצלת שעטפה את גופתה של כרמלה ואשר חלקים גרו לים ממנה נשרפו עם הגופה. חרד חקר את מזכירתו של חרמון, שאישרה שהמחצלת שימשה אותו בריכוכו. הוא נהג להניח את המחצלת על המושב האחורי של הרכב. כדי שכלבו לא ילכלך את הכיסויים.

הגלגלים במוחו של חרד נעו עוד יותר מהר. הוא ביקש אפשרות לברוק את השערות שנשארו על המחצלת, ולהשוותן עם שערות כלבו של חרמון. במעבדות המטה הארצי של המישטרה נמסר לו, שאין אפשרות לברוק כזאת. משום שבארץ אין אדם המסוגל לע"שות זאת. הוברר שבסקוטלנד יארד מצוי אדם שזו מומחיותו, והחומר נשלח

חרד פיצח את הקוד. הטלפון שאליו ביקש מאיר משימעון להתקשר היה בבית-החולים רוקח שבו טופל מאיר (הוא חולה-כלילית וזקוק תכופות לריאליזיה). בשיחה הזאת ביקש שימיעון ממאיר, שישלח לו כיפה סרוגה. במהלך אותה שיחה, שאל שימעון את אחיו, אם זכור לו הסיפור על שלוש הערים. מאיר, מעבר לקו, לא הבין במה מדובר. הוא ביקש הבהרה, ואז שימעון הבהיר: מעבר לירדן.

השיחה הזאת הדליקה נורה אדומה אצל חרד, שידע כי שני החרמונים הם תלמידים-ישיבה לשעבר, והרמזים קשורים אולי למה שלמדו שם. הוא פנה לרכבים כבדי-ברוק ואלה פתרו לו את החידה. המדובר, כמובן, בשלוש ערי המיקלט, מעבר לירדן, שאליהן, מותר לרוצח בשגה להימלט.

במקביל לציתותי הטלפון, ערכו חרד ואנשיו חופשים מדוקדקים בביתו ובמישרדו של שימעון חרמון. אך מכונית הסובארו של חרמון אף איננה את חרד יותר מכל. כמוהו אחרי שהתגלתה בה טיפתי-דם. הוא ביקש לברוק את המכונית ביסודיות. בתחתית הרכב נתגלו שירי צמיחים, שאותם ניסה להשוות לצמיחים בזירת הרצח, אך הוא לא הצליח להוכיח שהצמיחים אופייניים רק למקום הרצח. אבל בבדיקת המכונית גילה מיד שארבעת צמיגי המכונית חרשים. אפשר היה להבחין בבירור שמסמרי הגומי על הצמיגים עדיין לא החלו אפילו להישחק.

לפי ספר יהושע (פרק כ'): לנוס שמה רוצח. מכה-נפש בשגה. בבלי דעת... ומעבר לירדן: בצר... ראמות... גולן.